

Tužne priče

Majica, Anđela

Undergraduate thesis / Završni rad

2023

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:123916>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-08-01**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti
Preddiplomski studij slikarstva

Završni rad
Tužne priče

Student: Anđela Majica
Mentor: Red. prof.art Zoltan Novak

U Zagrebu 2022./2023.

Kao nastavak na drugu godinu prediplomskog studija slikarstva, gdje je fokus stavljen na korištenje boja i učenje o njihovim svojstvima, kako kemijskim tako i estetskim, sam i treću godinu posvetila tome. Obradujući temu rave subkulture, stavljajući sebe u fokus same teme, moje percipiranje iste i osjećaje koje je ona budila u meni, nastavila sam se oslanjati na boju kao nositelja emocija i narativa svake slike. Pošto je boja jednako bitna unutar same kulture koliko i meni u mom stvaralaštvu, odluka se činila u potpunosti logičnom. Taj proces često je bio poprilično izazovan jer se ne može uvijek predvidjeti slika, niti je moguće u potpunosti je vizualizirati u glavi. Ponekad slika traži ono što slika traži. Ta potrebitost kolorističkog slikarstva otvorila je mali prozor za veliku količinu eksperimentiranja i isprobavanja. Nekad su u pitanju bili slojevi na slojevima različitih boja i tonova, a nekad su se desile sretno slučajnosti interakcije istih. U pitanju su bili brojni pokušaji, uspjesi i porazi, velika količina frustracije ali prije svega borba sa vlastitom psihom i strahom. Prije nego što sam uspjela doći do toga da sliku završim i izložim trebala sam naučiti kako ponovo vratiti kontrolu nad nečim što je „uteklo iz mojih ruku“ ali također kako vjerovati procesu i samoj sebi.

Proces stvaranja na trećoj godini bio je jedan svojevrsni novitet, iako se na prethodnim godinama studija jesam susrela i radila sa bojama. Razlika je bila u tome što sad nisam samo prikazivala ono što vidim, već sam u svojim slikama htjela predočiti nešto intimnije i osobnije, te pokazati ne samo svoju tehniku već i moj senzibilitet i razmišljanje. Fokusiranje na sebe kao slikarice i moj rast kao takve prirodno je doveo do toga da koristim samu sebe i svoje iskustvo kao glavne motive mojih slika inspiriranih rave subkulturom. Bazirala sam se na simultane osjećaje za koje smatram da mogu povezati mene tj. moj proces i rave. Osjećaj straha i komfora, nečeg sretnog i veselog što u isto vrijeme pruža osjećaj lažnog, kao da je samo farsa, osjećaj pripadanja i prihvaćenosti a u isto vrijeme kompletne otuđenosti i samoće, osjećaj ispunjenosti, zadovoljstva i sreće koji je momentalan te na koncu postane osjećaj izpraznosti i izgubljenosti, prikazala sam autoportetima i situacijama tog distopijskog svijeta.

Na četvrtoj godini pojavila se potreba za nečim novim, za promjenom tehnike i kombiniranjem različitog. Također se pojavila potreba za kritikom i pričanjem istinite priče, referiranjem na aktualan problem koji je za mene jako bitan. „Kartoline“ ili „Antirazglednice“ je serija slika u nastajanju. Riječ je o niz različitih motiva koji su svakidašnjica postturiističkog vremena s kojim se suočavaju turističke regije. Svrha ovih slika je prikazivanje stvarnog stanja ili što se dešava „iza kulisa“ mediteranske idile koju pokušavamo prodati i plasirati kao naš život. Kroz proizvodnju paratradicionalnih turističkih identiteta, skoro pa smo i povjerovali da smo svi ribari i težaci, da pijemo vino i sušimo pršute u konobama, kao da je to uostalom i sve što smo ikad bili, što smo ikad htjeli biti. I da nismo zapravo konobari, da ne živimo u postturiističkom vrtlogu droge, alkohola i sitnog kriminala, u jezivim naseljima praznih kuća, mista i gradova koja se prostiru kilometrima i kilometrima, da smo tu i tamo izloženi kulturnom sadržaju koji nije napravljen za turiste nego za nas, da možemo naći posao u struci i kupiti stan, možda ne bi sa nostalgijom gledali u stare razglednice i patili za tovarima i motikama. Kada bi u katalog identiteta koje prodajemo uvrstili onaj groteskni kojeg živimo, tko bi ga kupio? Većina motiva su preuzeta od stvarnih ljudi i stvarnih situacija mog mjesta, ali smatram da se mogu primjeniti i na ostatak regije. U procesu izarđivanja istih, nešto što mi je bilo intimno postalo je još intimnije i pojavio se još dublji odnos s pojedincima na slikama. Iako nekih više nema svakako su ostavili svoj trag i pomogli u ispisivanju ove priče.

Planiram se ovom tematikom baviti i na svojoj diplomskoj godini te proširiti tematiku u kontekstu motiva, tehnike i same prezentacije dijela. No originalna inspiracija, ona pod kojom su nastala prva četiri motiva došla je iz knjiga Miljenka Smoje „Kronika o našem malom mjestu“ i „Velo mjesto“, iako u malo mračnijem i nadrealističnijem duhu. No nije sve tako „noir“, barem to tako ne želim prikazati, već se nadam da će u mojim radovima preživjeti doza onog karakterističnog dalmatinskog humora i ironije.

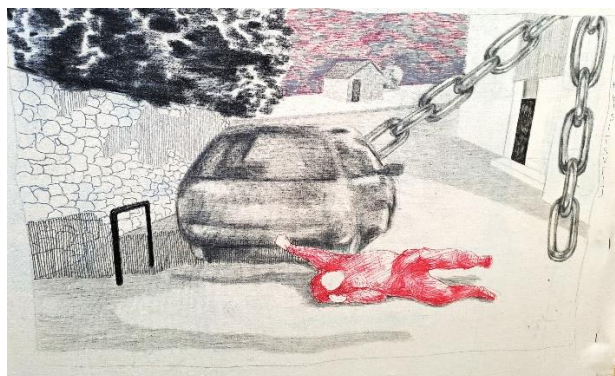

Slika 10: „Nediljka“ iz serije „Kartoline“, 53x33cm, grafitna olovka, ugljen i rapidograf na platnu

Slika 5: „U danima sretnim, u danima grubim“ iz serije „Kartoline“, 53x33cm, grafitna olovka, ugljen, rapidograf na platnu

Slika 6: „YesNo Chain“ iz serije „Kartoline“, 53x33cm, grafitna olovka, ugljen, rapidograf na platnu

